

Η Αλίκη στη χώρα των φασιστών

Στις 22 Οκτωβρίου (Πέμπτη) γύρω στις 18:30 η 24χρονη Αλίκη Σ. είναι έτοιμη να επιβιβαστεί στον σταθμό του ηλεκτρικού στον Περισσό. Ενώ μπαίνει μέσα στο τρένο, ακούει φωνές τρία βαγόνια αριστερά της. Βγαίνει έξω να δει τι συμβαίνει, πλησιάζει και βλέπει δύο τύπους κοστουμαρισμένους και «σιδερωμένους» να προπηλακίζουν και να σπρώχνουν έναν μαύρο άνδρα ο οποίος καταλήγει πάνω σ' ένα μηχάνημα με εισιτήρια. «Αντε γαμήσου ρε», «θα σε σπάσω στο ξύλο», «θα σε μάθω εγώ να συμπεριφέρεσαι, εδώ δεν μπορείς να κάνεις ό,τι γουστάρεις, θα σου μάθω τρόπους», ήταν μερικές από τις φράσεις που οι δύο τύποι επέλεξαν για να επικοινωνήσουν τη φασιστοειδή συμπεριφορά τους.

Σύντομα, ο ένας από τους δυο θ' αντιληφθεί ότι στη χώρα των θαυμάτων η Αλίκη είναι η πρωταγωνίστρια, καθώς η 24χρονη παρεμβαίνει ανάμεσά τους, κολλώντας το πρόσωπό της στο πρόσωπο του ενός λέγοντας παράλληλα στον μαύρο άνδρα να μη τους δίνει σημασία. **«Μαζεύεις τον τσαμπουκά σου και μπαίνεις μέσα στο τρένο με τον φίλο σου»**, λέει η Αλίκη βλέποντας τους να κάνουν έκπληκτοι δυο βήματα πίσω και ν' αρχίζουν όπως θέλει η παράδοση στο στρατόπεδο χρυσαυγιτών και λοιπών φασιστών, κλαψουρίσματα.

«Άμα είχες δει τι συνέβη, θα ήσουν με το μέρος μου, πήγε να βγει από το τρένο και μ' έσπρωξε χωρίς να μου ζητήσει συγγνώμη», είπε το ένα φασιστοειδές. Κάνοντας άνοιγμα στην ελληνική κοινωνία, απευθυνόμενος δηλαδή στους υπόλοιπους επιβάτες οι οποίοι περιμένουν όλη αυτήν την ώρα σα ζόμπι να ξεκινήσει ο συρμός και να συνεχίσουν τη δουλίτσα τους, επιμένει λέγοντας «αν είχατε δει, θα είσασταν όλοι με το μέρος μου, θα καταλαβαίνατε γιατί έχω δίκιο».

Η Αλ. συνεχίζει την παρέμβασή της απτόητη όταν ο μαύρος άνδρας της λέει φανερά φοβισμένος «τι να κάνω, να ζητήσω συγγνώμη, αφού δεν έκανα τίποτα». «Είσαι καλά; σιγά να μην πεις συγγνώμη», του απαντάει. Το τρένο έχει καθυστερήσει, εντωμεταξύ η 24χρονη απευθύνεται στον σεκιουριτά του σταθμού καλώντας τον να αναμειχθεί ώστε να λήξει το επεισόδιο, ωστόσο η απάντηση που παίρνει είναι υπηρεσιακή: «σας παρακαλώ, επιβιβαστείτε στο τρένο, καθυστερείτε και τους άλλους επιβάτες».

Το σκηνικό αλλάζει, η Αλ. μπαίνει μέσα στο βαγόνι μαζί με τα

δύο φασιστοειδή και συνεπής στην αρχική παρέμβασή της, αρνούμενη να συνυπάρξει μαζί τους, τούς λέει να βγουν από το τρένο. Κάπου εδώ οι δευτεραγωνιστές φασίστες προσπαθούν να δικαιολογήσουν στο νεκροζώντανο επιβατικό κοινό την επίθεσή τους με αγωνία, καταφεύγοντας σε μια γνώριμη ρητορική: «**εσείς, τι είστε όλοι; αντιρατσιστές; να σας δω όταν θα μπουν στα σπίτια σας και θα βιάζουν τις κόρες και τις αδελφές σας...**». Η Αλίκη αφιονισμένη, κοιτάζει γύρω της παιδιά στην ηλικία της να έχουν ακουστικά στ' αυτιά και να κοιτάζουν αλλού (ποιος ξέρει που;) – ορισμένοι παππούδες μουρμούρισαν «τι είναι αυτά που λέτε ρε, είστε σοβαροί;».

«**Αει στο διάολο γαμημένοι κωλοφασίστες**», θα πει πιο σοβαρά η Αλίκη για να εισπράξει ένα χαστούκι από το ένα φασιστοειδές. Κάποιες γυναίκες άρχισαν να φωνάζουν, κάποιοι άλλοι άντρες ξύπνησαν εκείνη τη στιγμή μόνο και μόνο για να συγκρατήσουν την ολοκλήρωση άλλης μιας περιπέτειας της Αλίκης στη χώρα των φασιστών.

«**Πάμε να φύγουμε, θα μπλέξουμε**», ήταν οι τελευταίες κουβέντες τους πριν κατέβουν στον επόμενο σταθμό.

υγ1: όσο νεκροζώντανη κι αν είναι η ελληνική κοινωνία, πάντα θα υπάρχει μια αλίκη να μας θυμίζει ότι είμαστε ζωντανοί και πως το μπλέξιμο με τους φασίστες είναι μια πολιτική, καθημερινή δουλειά.

υγ2: για το περιστατικό δεν έγινε κάποια επίσημη καταγγελία. Από υπηρεσιακούς δρόμους, όλοι είναι χορτασμένοι.

υγ3: όσοι δείξουν έκπληξη για την μοναχική παρέμβαση της Αλίκης (να 'ναι καλά ο πατριαρχικός τρόπος αναπαραγωγής), ας κοπιάσουν: όπως λέει και η σ. Μαρία, από την αρχαιότητα οι γυναίκες θεωρούνταν ανατρεπτικά στοιχεία ενώ όλη η νεώτερη κλασική θεωρία τις θεωρεί το ίδιο επικίνδυνες για την κοινωνική ειρήνη. Οι γυναίκες βγαίνουν συχνά μπροστά (παρόλο που αρκετές κάνουν πατριαρχική «δουλειά») ωστόσο οι άντρες

είναι χωρισμένοι με αντίστροφη αναλογία σε υποστηρικτές της πατριαρχίας και σε αρνητές της.